

Spolek Vrátko nabízí kurzy a také zaměstnání

ANNA NOVÁ

Třebíčsko – Lidé se zdravotním postižením budou mít už brzy větší šanci najít si práci. Díky kurzům pořádaným trebičským spolkem Vrátko získají nové dovednosti a zvýší si tak kvalifikaci. Většinou absolventů spolek vyhledá i zaměstnavatele. To vše díky projektu Spolu se učíme a spolu pracujeme, na který poskytl peníze Evropský sociální fond. „Už v minulosti se díky našim vzdělávacím projektům podařilo najít práci desítkám lidí s plnou či částečnou invaliditou,“ říká Irena Rybníčková, personalistka a předsedkyně spolku Vrátko.

Kdo všechno se může do projektu přihlásit a zvýšit tak svou šanci na pracovní uplatnění?

Lidé s částečným či plným invalidním důchodem. Zároveň je třeba, aby splnili podmínku základního vzdělání a také věku – musí jim být buď do 25 let nebo naopak nad 54 let. Nižší věkovou hranici jsme zvolili proto, že lidé s hendikepem v tomto věku mnohdy nemají žádné pracovní zkušenosti. A kombinace vyššího věku a zdravotního omezení zase přináší sníženou pracovní výdrž.

Tento projekt vlastně vystihuje hlavní poslání spolku Vrátko, kterým je aktivní pomoc lidem se zhoršeným postavením na trhu práce. Častou motivací je pro ně chuť dokázat okolí, ale i sobě, že svůj hendikep přeprou a nedopustí, aby omezil kvalitu jejich života.

Jak účastníky kurzů hledáte?

Hlavně přes úřad práce. Roznášíme také letáky do čekáren u lékařů, na pracoviště sociálních služeb a samozřejmě na naše provozovny. K informovanosti využíváme také naše internetové stránky či Facebook.

„Projekt proběhne ve dvou etapách. Na konci najdeme práci celkem 22 lidem.“

VÝZVA. Irena Rybníčková pomáhá hledat práci hendikepovaným lidem. „I díky účasti v kurzu mnozí zjistí, že toho zvládnou víc, než si doposud mysleli,“ zdůrazňuje. Foto: Anna Nová

Váš projekt zahrnuje několik rekvalifikačních kurzů, ze kterých si zájemci mohou vybrat. Jaké to jsou?

Po úvodních pohovorech, kdy s každým vybereme správné zaměření, nejdříve všichni absolvují počítačový kurz. Bez této dovednosti to dnes opravdu nejde. Až poté účastníci nastoupí do některého z akreditovaných kurzů. Tentokrát nabízíme kurz pro baristy, tedy odborníky na přípravu kávy. Dále kurzy tradič-

ních řemesel, například práce na tkalcovském stavu, také kurzy studené kuchyně, šití a masérský. Ráda bych zdůraznila, že účastníci nic neplatí. A bonusem je, že peníze z projektu jsou určeny i na hlídání dětí kurzistů či na cestovné mimo trebičských účastníků.

Dokdy se u vás mohou zájemci přihlásit?

Nejpozději do konce prázdnin, ale čím dříve, tím lépe. Projekt proběhne ve dvou etapách, do každé by mělo nastoupit dvacet účastníků. Na konci najdeme práci celkem 22 lidem. Jejich zaměstnavatelům navíc zajistíme mzdový příspěvek, což je pro ně velice výhodné.

KONTAKTY

Kontakt pro zájemce o účast v projektu Spolu se učíme, spolu pracujeme: Michal Šmýd, telefon: 777 010 226, email: smyd.michal@vratka.cz. Více informací na: www.vratka.cz

A co ostatní účastníci, pro které nenajdete práci?

Ti získají certifikát o absolvování kurzu a místo si dál mohou hledat sami. Pokud si zajistí odborného garanta, mohou začít podnikat. Ale i když nakonec zůstanou doma, je důležité, že se dozvědí a doved-

nosti osvojené v kurzu mohou mít jako náplň osobního života nebo prostě koníčka. Mohou masírovat členy rodiny či přátele, ženy mohou začít šít... Navíc díky účasti v kurzu poznají nové lidi i prostředí a zjistí, že toho zvládnou víc, než si doposud mysleli. Je pravda, že ne všichni účastníci nakonec kurz

dokončí. Většinou je to právě ze zdravotních důvodů, které mohou být více limitující, než se zprvu zdá. Problémem bývá dojíždění či prostě odlišná představa o náplni kurzu.

Jaký je přístup zaměstnavatelů vůči lidem se zdravotním postižením?

Dana už nemusí sedět doma. A vaří skvělou kávu

ANNA NOVÁ

Třebíč/Studentec – Je to už několik let, co si Dana Nováčková (na snímku vpravo) vyslechla od lékařů nemilosrdnou diagnózu. Onkologická léčba byla naštěstí úspěšná, ale zanechala po sobě trvalé zdravotní následky a z Dany se v devětatřiceti letech stala invalidní důchodkyně. Poté její cesta vedla do spolku Vrátko a dnes je odbornicí na přípravu kávy. A hlavně, chodí zase do práce. Už čtyři roky.

Poté, co Dana Nováčková absolvovala onkologickou léčbu s následky na pravé ruce, kladla si otázku: Co dál? „Dříve jsem byla zaměstnaná v jídelně na dukovanské elektrárně. Tam jsem ale ukončila pracovní poměr, když jsem onemocněla. Kvůli zdravotním následkům už bych tam dál pracovat nemohla,“ vzpomíná dnes matka dvou dospělých dětí.

„Většinu času jsem trávila doma a mému psychickému stavu to rozhodně neprospívalo. Připadala jsem si méněcenná a neužitečná. A v 39 letech si žádát o invalidní důchod... z toho jsem byla velice nešťastná, i když vím, že jinak to nešlo. Nějaký čas jsem alespoň roznášela noviny, abych nesešla doma,“ říká.

Ve spolku Vrátko se proto hlásila jako zájemce o zaměstnání. Chvilí čekala, až jednoho dne zazvonil telefon s nabídkou na účast v projektu Poprvé či znovu. To bylo v roce 2013. Zájem samozřejmě měla. „Nejdříve přišly na řadu počítačový a motivační kurz, ty jsme absolvovali

všichni. Pedikúře ani manikúře bych se kvůli nemocné ruce věnovat nemohla, vybrala jsem si proto kurz baristy, tedy odborníka na přípravu kávy. Byla to skvělá zkušenost, měli jsme výbornou lektorku Andreu. Sama mám kávu velice ráda a dozvěděla jsem se o ní spoustu zajímavých věcí,“ usmívá se vyučená servírka Dana.

Po absolvování kurzu našla práci přímo ve Vrátkách. Nejdříve prodávala kofeín v krámku na Žerotínově náměstí, poté začala několikrát týdně docházet i do kavárny, kde mohla znalosti z kurzu uplatnit. Dnes ji tam lze potkat jeden den v týdnu, po zbytek času je zaměstnaná v Krámku Pod věží v Hasskově ulici.

TA PĚNA SE MUSÍ VRÁTIT!

Do tajů kávy a její přípravy doma zasvěcuje i manžela a děti. Pokud domácnosti Nováčkových dříve stačil „turek“ a sklenice s rozpustnou kávou, dnes je to jinak. Díky Daně se její vybavení rozrostlo o french press, moka konvičku a možná přibude i kávovar. „Nejspíš už lezu trochu na nervy,“ směje se Dana. „Při každé návštěvě kavárny či restaurace hodnotím, zda je káva taková, jaká má být. Vysvětluji jim, že když se lžičkou odhrne pěna, měla by se zase vrátit zpět, a ne zůstat na místě. Musejí mít se mnou trpělivost! Sleduji také, jak kávu jinde servírují v porovnání s naší kavárnou ve Vrátkách,“ podotýká.

Dana Nováčková je dnes také ráda, že díky svým spolupra-

řada z nich si neumí představit, co to znamená zaměstnat zdravotně postiženou osobu. Proto je i komunikace se zaměstnavateli naším úkolem. K dispozici máme osobní asistenty, ergoterapeuta, psychologa či právníka, kteří v počátku pomohou oběma stranám.

Ve velkých firmách mají o ta-

kové zaměstnance zájem, protože dát práci člověku se zdravotním postižením je podměnkou, kterou musejí v rámci legislativy splnit. Problémem ale někdy bývají vysoké nároky na výkonnost. Proto je pro osoby s hendikepem mnohdy lepší pracovat v menší firmě, kde panuje osobnější a individuální přístup.

covníkům, z nichž se každý potýká s určitým zdravotním omezením, změnila pohled na lidi s hendikepem. „I když nemohu říct, že by dříve byl nějak extrémně odlišný. Teď je v něm ale více tolerance,“ zamýšlí se.

„Naučila jsem se zde spoustu nových věcí, potkala jsem přátele, jsem v pravidelném kontaktu s lidmi. Přišlo období, kdy moje tělo začalo stávkovat a na dva měsíce jsem

dále. Doslova řekla: Jsem ráda, že tě tady máme. Netvrdím, že bych si dnes nenašla jinou práci.

Ale bylo by to určitě za jiných podmínek. Tady pracuji na zkrácený úvazek, můžu se šetřit, když potřebuji, vycházejí mi vstříc i ohledně dojíždění. Nežiji totiž v Třebíči, ale ve Studenci. Nechci vytvářet iluzi, že vše je jenom dokonalé, ale já bych neměnila,“ dodává Dana Nováčková.

doslova odpadla. Ale moje vedoucí mě ujistila, že se mnou samozřejmě počítá i na-